

Grotesk ~ A Gotik Destansı

GE Graven tarafından

Bölüm X

Cehennem ve tarih, uzun zamandır kudretli Babil'i kasıp kavuran günahlar kadar iç içe geçmişti . 1331'de, Orta Çin'deki تنها bir tapınak patladı ve en iyi korunan sırrından, ölü bir kuş Lucifael'in mesajını diyar diyar taşıdı.

On yedi yıl boyunca, çürümenin iğrenç kokusu, ilahi ve kötücül bir zehirli gaz gibi Moğol Krallığı'nın üzerine yayıldı; Kara Ölüm, Şeytanın Hastalığıydı . Kitanın kalbinden yayılan Lucifael'in ölümcül karışımı, geniş Asya Krallığı'nı yozlaştırmaya devam etti ve 1347 yılına gelindiğinde, ölüm ve hastalık dalgası en güney kıyılarına, Karadeniz'e kadar yayıldı.

ve yeni gelişmekte olan Ceneviz liman kenti Kaffa.

Karadeniz - Kaffa - Ekim 1347

Cenevizlilerin Uzak Doğu ve Kırım'a uzanan tamamen deniz yoluyla bir ticaret yolu keşfetmelerinin ardından, Asya'daki Kaffa limanı, Moğolistan İpek Yolu'ndan nadir ve paha biçilmez malları toplayıp Avrupa'daki çeşitli krallıklara gönderen Cenevizli tüccarlar için gelişen bir geçiş noktası haline geldi . Ancak 1347 yılının sonlarına doğru İpek Yolu, hevesli Cenevizli tüccarlarına oldukça farklı bir hediye verdi: Kara Veba.

Kaffa'nın surlarla çevrili şehri , başka yerlerde Moğollar binlerce kişi halinde durmaksızın çürürken, daha fazla bulaşmadan korunmak için kapılarını hemen kapattı. Cenevizli tüccarlar hakkındaki kötü haberler, hastalık kadar hızlı yayıldı; Batılı yabancıların 'kötü Hristiyan büyü'sü'nü kullanarak Tüm Lanetlerin Anası'nı yaptıkları haberi yayıldı. Moğolistan'ı ele geçirmişti. Bu nedenle, hayatta kalan savaş beyleri bir araya gelerek Moğol Tatarlarından oluşan bir ordu kurdular ve sömürgeci canavarı geldiği denize geri püskürtmek amacıyla surlarla çevrili şehre saldırdılar . Ancak, yetenekli okçular, mızrakçılar ve üstün stratejilerle dolu savunma hatları sayesinde Kaffa, Kırım toprakları üzerindeki iddiasını korudu .

Bir zamanlar sakin olan kırsal alan yavaş yavaş değişmişti: Sonbahar yapraklarının ve kuş civıltılarının bozulmamış ormanlardan yankılandığı yerlerde, artık hava sesler ve Giderek büyüyen çatışmanın kokuları— donmuş topraklarda kükreyen toynakların kokusu— deri, ter, atık ve kalıcı çürümenin kokusu— uzaklardan gelen çığlıklar ve vahşi hayvanların sesleri. Başlangıçta düzensiz olan şehre yönelik saldırılar, sefer ilerledikçe daha organize ve şiddetli hale geldi. Yine de Cenevizliler, Moğolları üç zorlu ay boyunca uzak tutmayı başardılar—ta ki Tatarlar , intikamcı, hücum eden, çığlık atan ve son derece onurlu Moğolların dalga dalga saldırılarıyla Kaffa'nın surlarını aşındırana kadar . 1347 baharında, hava ısındığında ve kirazlar olgunlaştığında Çiçekler açmıştı, Cenevizlilerin kanı kendi şehir surlarından sızıyordu. Erzak ve asker sıkıntısı çeken mahsur kalmış halk, dışarıdan bakıldığında kaçınılmaz olan sonucu kabullenmek zorunda kaldı : Tatarlar şehri ele geçirmek üzereydiler.

Ancak Tatarlar, alışılmadık ve belki de ilahi bir cilveyle karşılaştıkları bir kader cilvesiyle savaşın gidişatı değişti. Rüzgarlar yön değiştirdi ve Lucifael'in sıcak nefesi, veba nihayet Tatar ordularının saflarına sızınca, baskı yapan orduların üzerine esti . Sadece birkaç gün içinde, tüm kırsal alan çürüyen Moğolların yığılmış kalıntılarıyla doldu ve her yöne kilometrelerce uzanan alanda, iltihaplı insan etinin dumanı havayı kirletti. Dehşete düşen Tatar Lordları, büyük ordularının dağıldığını, tüm lejyonların hastalıktan şişmiş, kararmış ve yok olmuş halde düştüğünü gördüler.

Tatarların yeni zayıflamış durumlarından dolayı perişan ve utanmış olmaları hiç de şaşırtıcı değildi ; kültürel ve dini kaygılarını en yüksek değerde tutuyorlardı; kaybedilen bir can korkusundan daha büyük bir onurla saygı görüyorlardı. Yüzyıllarca süren sarsılmaz bir telkinle pekiştirilen bu katı toplumsal anlayışlardan büyük ölçüde kör olan Moğol savaşçıları, yalnızca tek bir yaşam biçimini takdir ediyor ve yalnızca tek bir ölüm şeklini kabul ediyorlardı. Moğollar için yaşam ve ölüm siyah ve beyazdı, onur ve onursuzluk konusunda hiçbir karışıklık yoktu. Onlar için savaşta ölüm onurluydu, hastalıktan ölüm ise tüm ailelerini utandırıyor ve sonsuza dek damgalıyo

Soyunun saf olmaması nedeniyle toplumsal damgalanmış hayatta kalanlar.

Moğolların birçoğu ateşli hastalıklara yakalanıp delirdi ve bu durum en onurlu davranış biçimini gösterme isteğini doğurdu. Ölümün eşiğinde, Kaffa surlarına büyük intihar baskınlarıyla saldırdılar . Savaşamayacak kadar güçsüz olanlar , törensel zavallılar ve onur dilencileri gibi surların önünde sendelediler, acılarını dindirecek ve ailelerini aksi takdirde kaçınılmaz ve onursuz bir durumdan kurtaracak bir Cenevizli yaylı ok özlemiyle beklediler. Belki de, ima edilen bir kurtuluş yoluyla, Tatar savaşçıları kendilerini şehrin surlarının dibine attılar , sayıca üstünlüklerini sineklerle dolu, sürekli büyüyen bir et merdivenine kurban ettiler ve Moğol yoldaşlarının en seçkin kalıntılarına tırmanıp surları aşmalarına izin verdiler.

Günler geçtikçe , güneş akşam gökyüzünün ardına çekilirken ve kıyı rüzgarları denize doğru dönerken, Cenevizli kolonistler binlerce ağacın keskin kokusuna boğuldular. Tatarlar giderek daha da öfkeleniyordu. Yine de şehirlerini korudular ve vebanın sonunda Moğol kitlelerinin iradesini kırabileceği umuduyla dua ettiler. Sayı ve tahkimat bir yana, Cenevizliler erzaklarını vebanın yeni askere alınan Tatar savaşçılarına öldürme hızıyla aynı oranda tükettikleri için zaman her iki ordu için de bir müttefik değildi. Bu nedenle, her iki ordunun da tamamen bir çıkmaza düştüğü izlenimi yaratılabiliyordu .

Ancak, tarihin de çok iyi bildiği gibi; Savaş Sanatı'nın her uygulamasında, insan sadece kullanılıp atılan bir piyondur. Sonuçta, Savaş Sanatı dünyevi bir tasarım değildi ; tamamen ilahi bir icattı, hatta Cehennem'in inşasından önce, göksel melek orduları dünyevi kardeşlerine, yani Gözcüler'e ve onların Onluk Şeflerine karşı silahlandırıldığında tasarlanmıştı. Ve özellikle bir Melek Kardeş, savaşın tasarımını biliyordu. Melek Apollon gibi, Lucifael de Tanrı'nın en önde gelen ve gözde meleklerinden biriydi ve Savaş ve Fetih Sanatı da dahil olmak üzere Büyük Tasarımının çoğuna vakıftı . Ancak Apollon'un biraz zarif düşüşünün aksine, düşüşünün hemen ardından Lucifael, yaratılış ve yıkım hakkındaki keskin bilgisini insanı etkilemek için kullandı ve ona kardeşlerine karşı giderek daha etkili savaşlar yürütmek için yeni araçlar ve stratejiler sağladı ; top, uzun yay ve zırh delici ok , onun şeytani tavsiyelerinin gizli fısıltılarıyla tasarlanan yıkımın en son araçlarıydı . Şimdi ise yeni sırlar fısıldadı ve savaş sanatı bir kez daha Lucifael'in ölümcül yeni konseptini içerecek şekilde evrim geçirdi. Ölmekte olan Tatar Lordlarının kulaklarını kötücül fısıltılarıyla zehirlediğinde, öğrendiler.

İnsanlığı yok etmeye yönelik oldukça iğrenç stratejisi olan mikrop savaşı.

Cenevizlileri yerlerinden etmeye kararlı olan ve Lucifael'in yeni vahiyleriyle güçlenen Lordlar

On üç adet en büyük mancınığından oluşan bir filoyu çağırdı ve ordularına fırlatma emri verdi. Düşmüş yoldaşlarının bulaşıcı cesetlerini kapalı şehrin kalbine doğru fırlattılar. Kaffa'nın surlarına eşit şekilde yayılmış olan ölüm makineleri hiç durmadı. Gece gündüz, durmaksızın , tükenmez bir veba bulaşmış Moğol ordusu Ceneviz şehrine yağdı, çatıları yıktı ve şüphelenmeyen yoldan geçenleri ezdi. Böylesine akıl almaz bir hızda, kolonistler cesetleri Tatarların surların üzerinden fırlattığı kadar hızlı yakamadılar . Yanan saç ve derinin korkunç kokusu , çürüyen etin mevcut kokusuyla karışarak, kapalı yerleşimi boğucu bir kokuyla doldurdu. Cehennem Kaffa'yı ele geçirdi. Bir kiraz ağacının en yüksek dalında, yalnız bir karga iki kez ve tekrar tekrar öttü.

Kuşatılan ve neredeyse tüm erzakları tükenen Kaffa, en büyük on üç okyanus gemisinden oluşan bir filoyu hızla yola çıkmaya hazırladı. Cenevizli denizciler, askerler ve tüccarlar şehri hazinelerinden arındırarak gemilerin ambarlarını paha biçilmez her şeyle doldurdular: altın ve gümüş; Asya yeşimi ve işlenmiş seramik; tabaklanmış deriler ve kürkler; ham taşlar ve nadir mücevherler; ve fiçı dolusu baharat ve parfüm. Filo gemilerinin gövdelerini tamamen yükledikten sonra , şehrin ahşap yapılarının tahtalarını söktüler ve kalan ek yükü yerleştirmek için gemilerin güvertelerini daha da yüksek duvarlarla çevrelediler . Şehir en değerli varlıklarından mahrum bırakıldıktan sonra, on iki gemi karanlığın örtüsü altında limandan gizlice ayrıldı. Mürettebat On üçüncü birlik geride kaldı. Şehri tamamen ateşe vererek, geri çekilen donanmaya yetişirken arkalarında alev alev yanan binalardan oluşan gürleyen bir cehennem bıraktılar.

Santa Godeberta, on üç koğ gemisinin en büyüğü ve denize en elverişlisiydi. Devasa sütunlu kirişleri, çift takviyeli, bindirme tahtalarından yapılmış gövdesini kaplıyordu ve yükselen direği, seremoni ve yelkeniyle ağır filosuna Cenova'ya doğru eşlik ediyordu. Mürettebatı, güvertesini Kaffa binalarından ödünç alınan tahtalarla değiştirerek, bordalarının üzerinde yükseltilmiş bir duvar oluşturmuştu. Açık denizlere hazırlık olarak, metal tokalar, aşırı miktardaki üst güverte yükünü sabitleyen bir halat ağını demirlemişti.

Okyanus aşırı ticaret gemilerinin çoğundan daha büyük olan bu gemi, en yeni yapım olup Cenevizli gemi inşaatçılarının gurur kaynağıydı. Kargo ile kaplı kış kısmının üzerinde U şeklinde bir güverte yükseliyordu. Güvertede, ön güvertesinin üzerinde ise düz gövdeli pruvaya uzanan, kullanışlı bir baş güvertesi bulunuyordu . Onlarca tonluk Kaffa yükü olmadan bile, yaklaşık yüz kırk dört ton su kütesini yer değiştiriyordu. Gerçekten de, eğer varsa, bir deniz canavarıydı. Ancak gemi boş değildi, ağzına kadar doluydu; karnı suyun içinde ağır ağır duruyor, on iki kürek deliği okyanus dalgalarına yapışmıştı. Kaffa'dan Cenova'ya yaptığı sekizinci seferdi ve en ağır seferi olacağı da henüz belli değildi.

Tasarlanmış kapasitesi göz önüne alındığında, en ufak bir talihsizlik veya yanlış hesaplama, onu ve yirmi dört denizcisini okyanusun dibine doğru çığıklar atarak sürükleyebilirdi. Sabahın erken saatlerindeki yıldızların altında ve denize doğru esen istikrarlı rüzgarın eşliğinde, Santa Godeberta, ağır yüklü filosunu Karadeniz'in sakin yüzeyinden geçirek, evin karanlık ufkuna doğru yol aldı .

On iki ağır yüklü ticaret gemisi, alçak su seviyelerinde ağır ağır ilerliyordu; aşırı gerilmiş gövde keresteleri, çalkantılı deniz spreğinde gıcırıyor ve inliyordu; hazine dolu ambarlarda tuzlu su ve çürüme kokusu asılı kalmıştı. Erkekler, kadınlar ve çocuklar her yeri kaplamıştı. Güvertelerindeydiler, ama tek bir kelime bile söylenmedi; gemideki az sayıdaki bebek ağlayamayacak kadar güçsüzdü. Gerçekten de, Cenevizli kolonistler uçan Tatar cesetlerinden tüm hazineleriyle birlikte kaçmış ve kıskanç Asyalı düşmanlarına yalnızca yanmış topraklar miras bırakmışlardı. Ancak, kaçışları ne kadar temiz ve kolay görünse de, meleklerin müdahalesini hesaba katmamışlardı — Lucifael tarihte söz sahibi olduğunda, onun köklerini eker, çoğu zaman acı tatlı bir öngörüyle geleceği şekillendirirdi. Cenevizliler Kaffa'dan güvenli bir şekilde uzaklaşmışlardı; Ancak Lucifael'in kurnazca önceden ayarladığı korkunç kaderlerinden kaçmayı başaramadılar. Yolculuklarının üzerinden henüz birkaç gün geçmeden, filonun bazı üyeleri ölümcül bir hastalığa yakalandı. Hayatta kalan denizciler, ölenleri denize atarken, giderek artan hastaları güverte altındaki karantina bölümüne yerleştirdiler. ve gemilerinin arka tarafına yakın yerlerde saklandılar. Ölümcül bulaşıcı hastalığı uzak tutmak için kendilerine yeterli zaman kazandırdılar ; güverteyi kova kova tuzlu suyla çalkalayarak enfekte olanların attığı atıkları ve vücut sıvılarını temizlediler . Bu tür önlemleri uygun şekilde uygulasalar bile, yoldaşlarının enfeksiyon kaynağının, gemilerinin güvertelerinin altında saklanan kaçak yolculardan daha az tehlikeli olduğunu bilmiyorlardı. Ve donanma gemilerini çevrelediğinde...

İtalya'nın en güney ucunda, ölenlerin sayısı yaşayanların neredeyse iki katıydı. Yolculuk sırasında, Kaffa'yı yerle bir eden denizcilerin gemisi filodan ayrılmış, düz bir okyanus ufkunda kaybolurken amaçsızca sürükleniyordu. On iki gemi, inatçı yüzen tabutlar gibi, çorak bir denizi geçerek ve yalnızca şu dürtüyle ilerleyerek yoluna devam etti. Ceneviz limanını görme arzuları vardı. Ancak sonunda çaresizlik, Santa Godeberta'nın denize doğru rotasını belirledi. Yetersiz denizciler geminin donanımını idare ederken ve Ceneviz hala yelken açmak için çok uzakken, pruvasını ve filosunu Sicilya'daki en yakın liman olan Messina'ya çevirdi.

Sadece bir düzine yavaş ilerleyen ticaret gemisi, kaçan halk ve bir avuç ölmekte olan denizciyle, Kara Ölüm Filosu tarihe geçecek ve Avrupa sularında seyreden en ölümcül ve yetersiz donanımlı donanma olarak hatırlanacaktı . Ve suların altından...

"Dünya," diye alay etti Lucifael.

Dağ Ağzı

Batan güneş, kasvetli sonbahar bulutlarının ardında kayboldu ve Fransa'nın kalbinde siyah ve mevsimsiz bir soğuk akşam hüküm sürdü. Bir ağaç dalı çıtırdadı; bir köpek havladı; ancak sessiz ve rüzgarsız geceyi başka hiçbir ses bozmadı. Yeraltında, dağ ağzının derinliklerinde, cübbeli bir figür, omzuna asılı dolu bir su torbasıyla dik bir geçitten yukarı ve mağaraya doğru ilerlerken, bir çocuğun zorlu nefes alışverişinin sesi karanlığın içinden yankılandı . Silüet, torbayı mağara duvarının yakınına bıraktı ve aniden dikkatini sönmekte olan ateşe çevirdi. Yeni odun ve yeni bir alev, kapüşonu ip kemerine sıkıştırılmış Lazarus'u ortaya çıkardı. Uzun siyah saçlar, çocuğun kirli ve kasvetli yüzünü çerçevesiyordu, gözleri ateş ışığında parlayan safirler gibi titriyordu. Nefesinin sürekli buharı dışında, hareketsiz anı yalnızca göz bebeklerinin hareketi, mücadele eden bir alevin ışığında şişip büzüşmesi işaret ediyordu .

Lazarus bir taşın üzerine oturdu. Uzun zamandır uzuvlarına yerleşmiş olan sürekli soğukluğu gidermek için cübbesinin başlığını başına çekti, ayaklarını kor halindeki kömürlere dayadı ve ellerini yeni ısıya karşı ısıttı. Ancak alevler yükselmeye devam etti. Ateş gürlüyordu ve Lazarus'un göz bebekleri mavi dairelerin üzerinde iğne deliği gibi görünüyordu. Mağaranın her zerresini yiyip bitiren cehennem sıcaklığından uzaklaştı . Yukarıda, turuncu tonlar ve değişen gölgeler, birbirine yapışmış binlerce yarasanın üzerinde dans ediyordu; hep birlikte, sayısız gözleri ateş ışığında yansıyor b Gökyüzünde yıldızlar pırlı pırlı parlıyordu. Duman yukarı doğru spiral şeklinde yükselerek mağaranın tavanında birikiyordu. Birkaç yarasa havalandı ve mağaranın etrafında daireler çizmeye başladı. Lazarus başındaki kapüşonu çıkardı ve nefesinden çıkan buharı kontrol etti; buhar kaybolmuştu. Hızla ısınan mağarada daha fazla yarasa kıpırdandı.

Çocuk, ateşin yanından ayrılıp düzensiz sıralar halindeki basamaklı çıkıntıları tırmanırken, mağaranın üst kısımlarına doğru ilerlerken gözlerini yarasalara dikti. Ara sıra daha yüksek bir noktadan onları incelemek için arkasına dönüyor, sonra tırmanışına devam ediyordu . Boncuk gibi siyah gözlerden oluşan bir deniz, onun istikrarlı yukarı doğru ilerleyişini dikkatle izliyordu; ancak yarasalar, başlangıçta tahmin ettiği gibi kaçmadılar. Bunun yerine, tavana yapışık kaldılar, görünüşe göre Lazarus'a onun da onlara duyduğu merak kadar meraklıydılar. Çocuk en yüksek çıkıntıya tırmandı . Ayağa kalktı ve mağaranın tavanını, üzerindeki birçok dik dik bakan gözü incelerken cübbesini düzeltti .

“Sıcakladın mı?” diye sordu yüksek sesle. “Bana öğretir misin?” Çocuğun ani çağırısı mağaranın içinden yankılandı ve birkaç yarasa yuvalarından inerek mağaranın etrafında zaten dolaşan diğerlerine katıldı. Daha fazlası da onları takip etti ve mağara kanat çırpışlarının telaşıyla çalkalandı .

Genel olarak bakıldığında, sanki sırayla koloniye yeteneklerini sergiliyorlarmış gibi görünüyordu, kitleler ise göksel yargıçlar gibi son göstericinin hava yeteneklerini değerlendirmek için bekliyordu. Ve yargılanmıyor olsalar bile , Lazarus kesinlikle uçmayı seçenleri yakından takip ediyordu.

Sonunda çocuk soyundu. Çıkıntının üzerinde, sadece bir peştamal ve ayak eldivenleriyle dimdik durdu. Muhteşem yarasa benzeri kanatları açıldı ve yayıldı; onlarla küçük öğretmenlerinin kanat hareketlerini taklit etti. Her yarasa farklı olsa da, Lazarus uçuş sırasında kanat hareketlerinin diğerleriyle aynı olduğunu fark etti : yükselişte kanatlar kıvrılıp çırpınıyor, ani bir yavaşlamayla kanatlar sert ve açık hale geliyor ve hızlı bir dalış için kanatlar içeri çekiliyor. Gözleri parıldadı; kanatları havayı çatlattı; yarasa uçuş sanatında açıkça sergilenen birçok biçim ve gerekli yöntemi düşünürken beyni yanıyordu . Böylece, akşamın büyük bir bölümünde mağara arkadaşlarından öğrendi.

Şafaktan bir saat önce, yarasalar boncuk gibi siyah gözlerini kapatmış, kendilerini baş aşağı hayaller alemine bırakmışlardı ve Lazarus akşam derslerinden çekilmişti. Yorgun, aç, üşümüş ve kanatları ağrıyan Lazarus, cübbesini tekrar giyip mağaranın zeminine indi. Ateşi harladı ve erzak torbasından yiyecek topladı. Sonunda, taze alevlerin önündeki bir taşa oturdu, yanında bir su torbası vardı ve aç bir şekilde yassı ekmek ve tuzda kürlenmiş et şeritleriyle ziyafet çekti. Gölgeledeki bir hareket dikkatini dağıttı.

Sarı gözler parlıyordu!

"Tiss!" Lazarus yemeğini tükürdü, taştan düştü ve geriye doğru sendeledi; mağara girişinde, karanlıkta parıldayan, bağımsız bir çift göz belirdi.

Mağara tabanına yakın bir yerde, ikiz aylar gibi süzülen küreler, yansıyan ateş ışığıyla Lazarus'u yakıp kavurdu.

"Kim var orada?" diye sordu Lazarus, kulakları geriye doğru yatmış, göz bebekleri kocaman açılmıştı. Gözleri hiç kırılmadı. Lazarus havayı kokladı ve kulaklarını kaldırarak, aynı şekilde havayı koklayan bir hayvanın hafif kokusunu ve düzensiz nefes alışını fark etti.

Sonra kara bir yaban domuzu homurdanarak geçidin gölgelerinden çıktı. Lazarus rahat bir nefes alarak homurdandı. Ayağa kalktı ve cüppesindeki tozu silkeleyerek kıkırdadı. "Neden, "Sen bir domuzsun! Senin gibilerini kitaplarda gördüm !" Korkmuş yaban domuzu mağara girişine doğru hızla döndü, ancak durup Lazarus'a geri baktı.

"Ah, gitmeyin ! Size zarar vermek niyetinde değilim. Şimdi oturacağım." Lazarus yavaşça taşa doğru ilerledi ve sessizce oturdu. Yaban domuzu Lazarus'a döndü ve birkaç küçük adım atarak durduğunda havayı kokladı.

"Açsın, değil mi?" diye sordu Lazarus. Ayağının yanından bir parça et aldı ve " Onu iyi bir şekilde sundu. 'Gel. Ye.'" Yaban domuzu mesafesini korudu.

"Al bakalım." Lazarus eti hayvandan sadece birkaç adım öteye fırlattı. Hayvan, Lazarus ile yiyecek parçası arasında tedirgin gözlerle bakıştı; sonunda öne çıktı, kokladı ve eti yedi. Sonra Lazarus'a baktı, sanki daha fazlasını bekliyormuş gibiydi. "Sen de ekmek sever misin? Ben sevmiyorum , çok kuru." Lazarus büyük bir parça yassı ekmeği fırlattı. Yaban domuzu onu kaptı ve mağaradan dışarı fırladı.

"Bekle! Gitme !" Lazarus peşinden koştu. Dış mağarada, mağara girişine doğru köşeyi döndüğünde, yaban domuzunun kayalık sırtın üzerinden tırmandığını gördü. Tepenin üzerinde, kızıl bulutlar gökyüzünü kaplıyordu —erken güneş doğuşu. Lazarus aniden karanlığa doğru geri çekildi. Ancak o zaman ne kadar bitkin olduğunu anladı. Yavaş adımlarla mağaraya geri döndü.

Takip eden hafta boyunca Lazarus derslerine devam etti ve kanatlarında kendini yerden kaldıracak kadar güç geliştirdi; ancak kanatları hala ağırlığını taşıyamayacak kadar zayıf olduğundan, Lazarus sadece mağara zeminindeki taşların tepeleri arasında kısa ve alçak uçuşlar yapabildi .

Zaman geçtikçe, Lazarus da yarasalarla aynı düzene girdi; gündüzleri uyuyarak en aktif oldukları zamanlarda onları incelemeye başladı. Geceler tekrarlayan donlarla birlikte soğumaya başladı ve yakacak odun yığını azaldığında, mağaradan çıkıp Dağ Ağızı'nın arka tarafından odun toplamaya gitti. Ateşlerinden duman yükselmeye devam ettikçe , giderek artan sayıda yarasa, rahatsız edilmeyecek başka yerlerde tünemek için mağarayı terk etti. Neredeyse dörtte biri gittiğinde, Lazarus bir zamanlar kapladıkları tavanda çıplak noktalar fark etmeye başladı . Ancak bu günlerde Lazarus'un dikkati sadece yarasalara odaklanmıyordu , çünkü derslerinden sonra ve tam gün doğumuyla birlikte, yaban domuzu da onunla akşam yemeği yemek için Dağ Ağızı'na geliyordu. Ve gerçekten de afiyetle yiyorlardı.

Sicilya - Messina Limanı

İnce giysiler içindeki Sicilyalı bir çocuk, kıyı şeridinde duruyordu; bir martı sürüsü kırık ekmek parçaları için etrafına üşüşüyordu . Uzun siyah saçları ve parlak kıyafetleri hafif bir esintiyle dalgalanıyordu. Son manna lokmasını gökyüzüne doğru tutuyordu, gözleri kapalı, yüzünde acı bir ifade vardı. Bir martı lokmayı parmaklarından kaptı ve çocuk kıkırdarak kolunu aşağı çekti. Çocuk, gözlerini kavuran güneşten korumak için parmaklarını alnının üzerinde kenetleyerek güneybatı okyanus ufkuna doğru baktı. İki nokta belirdi, sonra bir üçüncüsü.

"Anne! Gemiler!" diye seslendi çocuk omzunun üzerinden denize doğru işaret ederek, "Dört tane!"
Beş gemi! Daha fazlası!"

Santa Godeberta, ağır ticaret gemi filosunu Messina limanına götürdü.

Alçak kıç kısmı ve yüksek pruvasıyla, yıkılmış bir şehrin hatırı sayılır ve maliyetli kalıntılarıyla dolu olarak, dalgalı denizde yolunu yarıyordu . Bir hayalet gemi olarak, terk edilmiş güvertesi sürekli deniz spreyiyle parılıyordu; yine de, rotasını yöneten görünür bir mürettebatı yoktu. Yelken açmasa bile, okyanus dalgalarında yalpalama veya pruva sallaması yapmadı. Suyun içine ne kadar derine batmış olsa da, tonlarca hantal yüküyle bile, ancak bir avuç pire ve bir sepet fare, taşıdığı yükün ciddiyetini gerçekten gösterebilirdi. Bir çuval pirinçten daha ağır olmayan bu böceklerin ve kemirgenlerin önemsiz yükü, milyonlarca insanın belini kırmaya ; her Avrupa krallığının sütunlarını ve taşlarını ezmeye; ve tüm kıtanın yüzünü düzleştirmeye fazlasıyla muktedirdi.

Limanlarda, o dönem için nadir görülen bir manzaraya tanık olmak üzere çok sayıda yaya ve yoldan geçen insan toplandı: En geniş ve en tehlikeli okyanuslarda bile yol alabilecek gibi görünen devasa gemilerden oluşan bir filo . Yüzlerce hevesli çocuk ve pasaklı köylü limanın sıralarını doldurdu. Liman, halat kazıklarına en yakın olan seyrek rıhtım alanının daha büyük bir bölümüne el koymaya çalışıyor. Yük boşaltma işinde çalışmak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Bu kadar ağır bir filoyla, yük boşaltmak için seçilenlerin birkaç günlük cömert bir ücret alacaklarından oldukça emindiler. Çalışmalar başlamıştı. Güreşen çocuklar tozu savururken adamlar homurdanıp birbirlerini itiyorlardı. Kalabalık sokaklara taşarken liman insanlarla dolup taşmıştı. Hareketli şehir, yaklaşan donanmayı izlemek için adeta durma noktasına gelmişti. Çevredeki herkes için giderek daha belirgin hale gelen bir şekilde, rıhtımlar böylesine devasa bir filoyu güvenli bir şekilde barındıracak kapasitede değildi. Yine de filo ilerlemeye devam etti ve giderek büyüyen varlığıyla ufku kapattı.

İri yarı bir liman kaptanı ve iki liman demircisi, kalabalık rıhtımı gören yüksek bir kereste platformunun üzerinde duruyordu. Sinirli kaptan, yaklaşan gemilere doğru kırmızı bir bayrak sallayarak, durup beklemeleri için işaret verdi. Liman demircilerinden biri denize doğru gözlerini kısarak, "Haklısınız efendim. Bunlar bizim gemilerimiz değil , belki Portekiz gemileridir," dedi .

Diğer hamal, kaptanın kıllı omzunun arkasına dokundu. "Geldiler efendim." Adam sancağını indirdi ve omzunun üzerinden aşağıya bakarak kalabalığın arasından ilerleyen silahlı asker sıralarını gördü. Miğferlerinin göz kamaştırıcı güneş ışığı ve uzunlamasına dizilişlerinin ilerleyişi, iskeleye doğru kıvrılarak ilerleyen, başlardan oluşan bir denizi yaran parlayan bir ateş solucanını andırıyordu. Başını salladı ve dikkatini tekrar inatçı filoya çevirdi, umutsuzca sancağını sallayarak selam vermeye çalıştı ; ancak Santa Godeberta, Messina limanının dış çevresini aşınca nafile oldu .

Kaptanın endişeleri, aynı şekilde tavır alan liman demircileri tarafından da açıkça anlaşılıyordu.

Filo, sanki hızla ve güçlü bir şekilde üzerlerine doğru geliyormuş gibi, büyük bir hayranlıkla onları izliyordu. Açık denizlerde. Bu, daha büyük gemilerin güvenli bir şekilde yanaşması için hem gelenek hem de kuraldı; Bu gemilerin yelkenlerinin direklerine sıkıca bağlanması ve limanda seyrederken küreklerinin çekilip kullanılması gerekiyordu. Ancak Santa Godeberta'nın yelkeninin sadece yarısı direğe bağlıydı ; geri kalanı açık kalmış ve rüzgarı yakalıyordu. Ana donanımının karışık halatları direğin ve serenin etrafında sallanıyordu. Sadece üç küreğiyle zayıf bir şekilde hareket eden gemi, hızını pek de yavaşlatamıyordu.

“ Üzerimize çok yaklaşıyorlar Kaptan,” diye bağırdı liman demircilerinden biri. “ Arkalarında uzun bir deniz var !” Santa Godeberta'nın hemen arkasından gelen, yelkenleri tamamen açılmış ve kürekleri olmayan gemiyi işaret etti . “Ve bir sonraki gemi— tıpkı bir tahtadan aşağı yuvarlanan bir fiçı gibi — yelkeni sonuna kadar açık! Bakın ona Kaptan, fiçı gibi geniş bir şekilde ilerliyor.”
Açık! Ben arayayım mı?

Kaptan, elini ağzına götürerek, yaklaşan ve körfezi doldurmaya başlayan filoya doğru sancağı salladı ve bağırdı: “Haydi! Yelkenleri toplayın! Baştan kışa çevirin! Dönün—”

Gemilerden biri küçük bir balıkçı teknesini ezdi ve kalıntılarının bir kısmını , pruvasına dolanmış kendi ağıyla sürükledi. Kaptan sancağını indirdi ve liman demircilerine çağrıya devam etmelerini emretti.

Onun emrine hemen atıldılar. İçlerinden biri arkasını döndü, havada asılı duran metal bir tokmağı kaptı ve büyük bir boru çanı çaldı. Diğer adam sağır edici çan seslerinin arasında bağırarak, kollarını sallayarak kalabalığa iskeleleri boşaltmalarını emretti. Kalabalık limanın kenarından kaçmak için aceleyle birbirini ezmeye başlayınca panik yaşandı. Bağırarak askerler, umutsuzca bir bariyer oluşturmak için etrafa yayıldılar.

Messina halkının gözleri, beyaz köpüklü dalgaları yararak ilerleyen ve devasa pruvasının altından sürekli bir okyanus suyu püskürten Santa Godeberta'ya dikilmişti ; adeta kendini karaya oturtmaya kararlı, çılgın bir deniz canavarı gibiydi. Liman kaptanı ve iki adamı , geminin ezici ağırlığı altında iskele tahtaları ve kazıkları parçalanırken gözlem kulesinden atlادılar . Tüm liman, çarpmanın şiddetiyle sarsıldı. Gemi karaya otururken, paramparça olmuş kule kalabalığın üzerine çöktü, asker hattının üzerinden geçerek onları kıyı şeridine ezdi. Santa Godeberta askerlerin üzerine yerleşir yerleşmez,

İkinci gemi limana hızla girdi, kış tarafını kıl payı sıyırıp kış tarafının sancak köşesini sıyırdıktan sonra keskin bir dönüş yaparak iskele tarafını limana çarptı ve ahşap rıhtımın büyük bir bölümünü paramparça etti. Liman yine gürültüyle ve şaşkına dönmüş halkın çığlıklarıyla yankılandı. On tane daha ağır gemi geldi.

Limana giren gemiler, adeta körfezi yutacakmış gibi görünen devasa bir tahta, halat ve yelken duvarı oluşturarak kendilerini gösterdiler; direklerinde, serenlerinde veya güvertelerinde mürettebattan eser yoktu ve Messina limanı, hayalet gemilerden oluşan istilacı bir armada tarafından kuşatılmış gibi görünüyordu.

Ve eğer ilahi bir müdahale değilse, liman rıhtımının büyük bir bölümü yıkılmış, kıyı şeridine yığılmış bir kıymık yığını halinde yatarken, iki geminin gövdesi sağlam kalmıştı. Hemen arkalarından on gemi daha körfeze girdi ve sonunda durdu. Davetsiz gemilerin kalabalığına karşı adamlar çılgın böcekler gibi açıkça koşuşturuyordu; liman tam bir kaos içindeydi. Santa Godeberta'nın pruvası karaya sıkışınca, Liman Kaptanı ve muhafızları geminin ön güvertesine tırmandılar.

Üstü çıplak, ter içinde ve hasta bir adam ambarın içinden sendeleyerek çıktı. Yakındaki duvara yaslandı ve güverteye kaydı. Sarhoş bir adam gibi başını sallayarak kamburlaştı. Denizci. Gözlerinin çukurları ve parmak uçları koyu renkli ve morarmış gibiydi . Liman muhafızları etrafını sarmış, diğerleri ise geminin ambarına dolmuştu.

Liman kaptanı başının üzerinden işaret etti. "Yelkenini indirin! Bu gemi burada kalacak!" Birkaç liman demircisi direklere tırmandı. Terli adama yaklaştı ve bağırdı; " Bu geminin kaptanı nerede?" Geminin ambar girişine döndü ve haykırdı, " Mürettebatın tamamını güverteye istiyorum! Onları yukarı çıkarın!" Kirli adama geri döndü. " Bu filonun komutanı kim ?"

Adam, ateşten dolayı sayıklar halinde, "Kaptan yok, filo yok, sadece okyanus var. Okyanus ölüleri, tüm ölüleri alıyor." diye yanıtladı.

Liman ustası kaptanın kulağına fısıldadı : "Şüphesiz sarhoş."

Liman kaptanı sorgusuna devam etti. "Bu geminin adı ne? Bu filo Cenova'ya gidiyor, değil mi?" Yığılmış kargoyu inceledi. Diğer gemilerin güvertelerine göz attı .

"Gemileriniz kapasitelerinin çok üzerinde yüklü. Bunları nasıl su üstünde tuttuğunuzu sadece Tanrı bilir. Tüm bu kargoyu nereden buldunuz?"

Adam zar zor şu cevabı verebildi: "Gemi , Santa Godeberta, Kaffa'dan Cenova'ya gidiyor."

Kaptan, adamlarından ikisine, "Onu ayağa kaldırın. Biraz hava alsın," diye emretti. Yanında duran bir diğerine de, "Bir kova su getir. Ayılmasını sağla," dedi. Kaptan başını salladı ve mırıldandı, "Kaffa— bu yüklemiyi?" Güvertenin neredeyse her yerini kaplayan bağlı mallara baktı ve fiçilerin arasında hızla hareket eden siyah bir sıçan gördü.

Kollarını kavuşturdu. "Bin yılda bile olmaz."

"Kaptan!" Geminin ambarından bir ses yükseldi . "Burada sadece beş adam var ve ambar aşırı dolu." Liman kaptanı ambara baktı.

Adam kapıdan dışarı çıktı ve alnındaki teri sildi. Ardından, "Kaptan, bu adamlar hasta, hem de çok hasta. Onları taşımamız gerekecek," diye devam etti.

İki muhafız kirli denizcinin kollarının altından uzanıp onu ayağa kaldırdı.

"Ah!" diye bağırdı adam ve cansızca yere yığıldı. Şaşırان muhafızlar onu güverteye bıraktılar ve baygın adam, kollarını başının üzerine atmış, koltuk altlarından dışarı doğru çıkıntı yapan, çürük elma gibi şişmiş iki siyah kitleyle yere serilmiş halde yatıyordu . Patlamış şişliklerden irin ve siyah kan karışımı sızarak güverteyi kapladı . Muhafızlar kollarını pantolon paçalarına sildiler. İğrenç bir koku yükseldi.

Uyuyan denizci. Kaptan burnunu ve ağzını eliyle kapatıp geri çekildi. "Tanrı aşkına !"

Sonra arkasını dönüp bağırdı: "Gemiye terk edin! Hiçbir şeye dokunmayın! Gemide bir veba var!" Muhafızlar geminin pruvasına doğru koşarken, liman demircileri direklerden aşağıya doğru koşuşturdular, bazıları ise baş aşağı suya atladı.

Bunu takip eden kısa süre içinde, on iki geminin tamamı limana çekildi ve gemilere binmeye veya gemilerden ayrılmaya çalışan herkesi, ölümcül güç kullanmak da dahil olmak üzere, durdurmakla görevlendirilmiş yüzlerce silahlı asker tarafından koruma altına alındı. Ve sadece bir gün içinde, kirlenmiş gemilerle ilgili söylentiler Messina'nın her yerine yayıldı.

İkinci gün, filo mürettebatı gemiye doktorların gelmesini ve hastalara bakmasını talep etti . Şehir yetkilileri, doktorun gemiye bindikten sonra orada kalması şartıyla kabul etti . Şehrin doktorlarından hiçbiri bunu kabul etmedi. Liman yetkilileri, halatlarla kovalar içinde yiyecek ve su gönderdi. Boşaldıktan sonra kovalar gemilerde kaldı . Bu şekilde, gemilerin karantinaya alınması için her türlü önlem alındı.

Üçüncü gün, ölüm kokusu deniz meltemiyle iç bölgelere doğru taşınarak rıhtımın üzerine çöktü. Doktorların uyarıları üzerine , gemilerdeki bulaşıcı hastalıkların rüzgarla taşınabileceği korkusuyla muhafızlara geri çekilmeleri emredildi . Muhafızlar gemilerden daha uzakta olunca, alacakaranlık sessizce rıhtımın üzerine çöktü ve susuzluktan dolayı cesaretlerini toplayan fareler, geminin halatlarından , bağlama iplerinden aşağıya, rıhtıma kadar sürünerek ilerlediler, ancak kısa süre sonra kaçıp rıhtımdaki diğer fare kuzenlerine katıldılar .

Altıncı günde birçok muhafız hastalandı. Limanda öfkeli bir kalabalık toplandı ve şehir yetkililerinin, gemilerin yakılmaması için on iki gemiyi kargolarıyla birlikte limandan çıkarmaktan başka çaresi kalmadı. Hızlı kar ve diğer Avrupa limanlarına ücretsiz geçiş fırsatını gören Cenova, Marsilya, Korsika ve Sardinya'dan gelen denizciler, gemileri limandan çıkarıp çeşitli kıyı şehirlerine götürme karşılığında filonun değerli kargosunun bir kısmını paylaşmayı kabul ettiler .

Yedinci gün liman, gemileri denize doğru itti. Hemen ardından, Kara Ölüm Filosu dağıldı ve gemilerinin çoğu Cenova dışındaki limanlara doğru yelken açtı . Bir zamanlar tıklım tıklım dolu olan güverteleri bomboştu; yolcular ve mürettebat, veba bulaşmış olanların her birini teker teker denize atmış ve yolculuktan sağ çıkan kimse kalmamıştı.

Yüzeyde göze çarpmayan Messina, limanı Ceneviz gemilerinden arındırılmış olsa da, Gatestone Vebası rıhtımlarının altındaki gölgelerde gizlenmeye devam ettiğinden beri zaten mahkum edilmişti. Enfekte rıhtım farelerinin sırtında, hastalıkla dolu, aynı şekilde enfekte olmuş pireler vardı. Mideleri, tam doğumda olan, şeytani karışımlarını doğurmaya hazır, cehennemin minik rahimleriydi . Ve Şeytan'ın kötülüğü evrim geçirdi. Haftalar içinde, Lazarus'un kötü annesi, tüm Messina halkını , ölümle olgunlaşmış ve şişkin, veba dolu siyah elmalarla dolu verimli bir bahçeye dönüştürdü. onun yolması.

Böylece, Büyük Veba limanlardan doğdu ve iç bölgelere doğru yayılarak geride yalnızca harap olmuş bir şehir kalıntısı bıraktı. Avrupa'nın son saatleri gelmişken, veba tam anlamıyla bir yangına dönüştü.

Dağ Ağız

Lazarus'un Dağ Ağız'na ilk varmasının üzerinden üç haftadan fazla zaman geçmişti. Bu süre zarfında vücudu kaslı bir yapıya kavuşmuş, kollarından ve bacaklarından kaybettiği ağırlık, artık daha ağır ve kaslı kanatlarına aktarılmıştı. Yer taşları arasındaki kısa uçuşlar, daha yüksek irtifalarda daha uzun uçuşlara dönüşmüştü. Artık çatının yakınındaki taş çıkıntıya tırmanmak yerine, doğrudan oraya uçuyordu. Odun toplamak için Dağ Ağız'nın arka tarafını dolaşmak yerine, tepesinin üzerinden uçup geri dönüyordu. Yine de, bu yeni yeteneklerine rağmen, İtalyan manastırına yolculuk yapacak durumda değildi . Odun toplamak gibi biraz çaba gerektiren kısa uçuşlar bile nefesini kesiyordu. Ve Leon Körfezi'ni geçerek Korsika Adası'na veya adadan İtalyan anakarasına ulaşmak için en az yarım gece havada kalabileceğini kanıtlaması gerektiğini biliyordu.

Kuzeyden sürekli olarak dondurucu bir soğuk esiyordu. Taş vadisi, önceki gece yağın karla karışık yağmurun bıraktığı ince bir buz tabakasıyla kaplıydı. Mağaranın içinde Lazarus yatıyordu. Sönmekte olan bir ateşin yanında kıvrılmış uyuyordu, düzenli nefes verişleri buz gibi havada sis oluşturuyordu. Yukarıda Tavanın yarısı bomboştu, yarasalar ise binanın daha yüksek olan arka çatısına toplanmıştı.

mağara.

Lazarus inledi ve kendini daha da sıkıca bir top haline getirdi. Hala uykudayken kulakları dikleşti ve mağaranın duvarlarında yankılanan yeni bir ses aradı. Gözlerini araladı ; aşırı büyük göz bebekleri mavi zemin üzerinde siyah noktalara dönüştü.

"Domuz mu?" diye seslendi, yavaşça oturur pozisyona geçerken. Dişlerini göstererek esnedi ve Yüzünü ovuşturdu. "Sen misin?" Cevap olarak bir hırıltı geldi. "Şimdi değil, domuz. Bitkinim." Lazarus karanlıkta arama yaparken, yaban domuzunun erzak dolu çuvalını karıştırdığını gördü . "Domuz! Hayır!" Lazarus ayağa fırladı ve yaban domuzuna doğru koştu. "Oradan defol !" Hayvan başını çuvaldan çıkardı, ağzında tombul bir kabak vardı. Çığlık atarak lokmayla birlikte mağaradan fırladı.

"Olmasın !" diye homurdandı Lazarus, telaşla çuvalın içindekileri karıştırırken . Kan dolu şişeyi çıkardı ve inceledi. Yan tarafı boyunca uzanan ince bir çatlak dışında, kap sağlam ve kırılmamıştı. Rahatlamış bir şekilde, aklına başka bir fikir geldi ve çuvalı karıştırarak yaban domuzunun onu yiyeceklerinin her zerresinden mahrum bıraktığını keşfetti .

"Domuz!" diye bağırdı. Lazarus çuvaldan küçük bir deri kese çıkardı ve içine matarayı ve yanında bulundurmaya yeterince önemli gördüğü diğer eşyaları koydu. Sonra elindeki çantayla sönmekte olan ateşe doğru öfkeyle geri döndü. "Neden?" Çantayı yanına bıraktı ve ateşe yeni odun attı. "Yiyeceğimi seninle paylaştım!" Kor halindeki közlerin üzerine daha fazla odun attı ve mağara girişine doğru bağırdı - sesi yankılanıyordu Sis içinden bir çan gibi yankılanan ses, mağaranın oyuğundan duyuldu: "Çalmayacaksın!" Birkaç yarasa havalandı, mağaranın etrafında daireler çizdi, közlenmiş kütükler alev aldı. Lazarus ateşin içinden öfkeyle baktı.

Dağ Ağzı'nı taze bir kar örtüsü kaplarken bir hafta daha geçti. Bu süre zarfında Lazarus, kanatlarının dışarı sarkması için cübbesinin arkasını yırttı. Aynı şekilde maskesini de tekrar takmaya başladı. Dağ Ağzı'nın zirvesinde uzun süre donmadan dolaşabilmesi için bu değişiklikler gerekliydi . Ve bu değişikliklerle neredeyse üç saat havada kalmayı başardı. Ancak üç saat bile denizleri geçmek için yeterli değildi. Kış hızla yaklaşırken ve yiyeceksiz kalan Lazarus, sonunda açlık, yorgunluk ve dondurucu soğuktan yere yığıldı. Bu dayanılmaz koşulların doruk noktası onu mağaraya geri dönmeye ve verdiği sözü yeniden düşünmeye itti.

Sabahın erken saatleri gelmişti ve yıldızlar denizi kızıl bir gökyüzünde boğuluyor, ölüyorlardı. Mağarada, uyuşuk bir Lazarus ateşi yeniden harladı ve başını yere koydu. Neredeyse bomboş olan tavana baktı; yarasaların sadece dörtte biri kalmıştı. Ve orada uzanıp manastıra geri uçmayı, geceleyin sessizce mağaraya dönmeyi, mutfak malzemeleriyle dolu olarak geri gelmeyi düşündü.

Havayı kokladı, tanıdık bir koku hala havada asılı kalmıştı. Midesi kasıldı. Lazarus yerde sürünerek ilerledi, ağır bir kaya parçasını kaldırdı, kanatlarını açtı ve havaya fırladı. Gözünü geçit girişine dikmiş bir şekilde mağaranın içinde daireler çizerek dolaştı. Lazarus'tan habersiz olan yaban domuzu, sessizce içeri girdi ve Lazarus'un boş erzak torbasına doğru ilerledi. Ardından hayvan, başını açıklığın içine soktu. Lazarus taşı alıp daldı ve domuzun kafasına vurdu. Domuz çığlık attı ve tavandan yarasalar fırladı.

Yaban domuzu mağaradan sendeleyerek çıktı. Açlıktan bitkin düşmüş olan Lazarus, taşı kaldırdı ve domuzun peşine düştü. İki birlikte mağaradan çıkıp taş vadisini geçtiler. Lazarus, ikisi de tepeyi aşip doğu yamacından aşağı inerken, ciyaklayan domuzla yetişti. Şaşkına dönen yaban domuzu durdu ve dişlerini savurarak ona saldırdı. O anda Lazarus'un taşı hedefini buldu; yaban domuzu artık yoktu.

Nefes nefese ve bitkin düşmüş Lazarus, domuzu arka ayağından yakalayıp sırt boyunca, mağaraya doğru sürükledi. Ancak tepeye yaklaştığında içinde bulunduğu zor durumu fark etti. Yüzünü kaldırıp, yakıcı kızıl şafağa doğru gözlerini kısarak baktı ve güneş doğarken mağaranın dışında olduğunu anladı. Telaşla domuzu tepenin üzerinden çekip gölgeli yamacından aşağı indirdi. Lazarus, domuzu kuru nehir yatağı boyunca, karda bir yol açarak mağaraya doğru sürükledi. Kar domuzun üzerine yığılıp, hâlâ sıcak olan hayvanın tüylerine eridi. Anlar, bir arı sürüsü gibi uçup gitti. Güneş daha da yükseldi, yıldızlar şimdi onun ateşinde boğuldu. Güneş yanığı kaşintısı açıkta kalan derisine yayıldı, ancak Lazarus kalan tüm gücüyle, acıyı görmezden gelerek, adım adım, metre metre ilerlemeye devam etti.

Sonunda mağara ağızına ulaştı ve yaban domuzunu karanlık derinliklerine sürükledi. Yakıcı güneşin ilk ışınları ufuktan yükseldi. Lazarus çığgınca çırpınıyordu. Islak ve ağır hayvanı karanlığın içine daha da çekip sürükleyerek. Domuzun arka tarafı Bacağı mağara tabanındaki bir kayaya takıldı; ve Lazarus onu kurtardı. Ayağa kalktı ve bir çekiş daha beklemeye hazırlanırken, uzaktaki doğu sırtının tepesindeki uzak bir yarıktan ince, kırmızı bir ışık huzmesi— örümcek ağından daha ince bir iplik —geçti. Kızıl ışık çizgisi taş vadinin üzerinden geçti, ağızdan içeri girdi. Mermi mağaraya girdi ve yaban domuzunun ıslak arka ayağına çarptı. Ardından yön değiştirerek yaban domuzunun ayağından yukarı doğru tırmandı ve sonunda Lazarus'un gözüne isabet etti.

Çocuk yaban domuzunu serbest bıraktı ve kendini tamamen gölgelerin arasına attı. Kıvranıyordu ve

Sanki öfkeli bir eşekarısı sürüsünden kaçmaya çalışıyormuş gibi mağara zemininde telaşla sağa sola koştu. "Ah Tanrım! Ah! AH!

Vücudunun her yerinden kükürtlü duman ve gri kül fışkırıyor, tozlu sarı sis mağaranın zeminine ağır ağır yayılıyordu. Körlemesine ve kollarını savurarak ayağa kalktı ve tıpkı şaşkın domuzun mağaradan dışarı tökezleyerek çıkması gibi, mağaranın daha derinlerine doğru sendeledi . Lazarus, geçitten hızla geçerken ve mağaranın en karanlık derinliklerine doğru ilerlerken, arkasında sarımsı bir kül izi bıraktı . "TANRIM! Tıss!" Yere yığıldı ve derme çatma erzak çuvalının üzerinde yuvarlandı.

"ÇİĞLİK!" Şaşırmış yarasanlar tavandan fırlayıp onun üzerinde daireler çizmeye başladılar. Şimdi mağara zemininde yuvarlanıp pençelerini geçiriyor, çuvalı üzerine çekiyor, her şeye tutunuyordu —ne yapabilirse yapsın, ne hareket ettirebilirse yapsın, olanları geri alamazdı. Hiçbir kese, dua veya vaat, bir zamanlar güneş tarafından yakılmış bir Grotesk için, olayların gidişatını ve sarsılmaz seyrini tersine çeviremezdi . Dumanı tüten şekil , erzak çuvalını üzerine çekti, sonra bir koluna yaslanarak dik oturdu. Uğultulu yüzü tavana dönük, giderek sertleşen ve kırılmalı yüzüyle titreyerek son bir ölüm feryadı attı, "BABA!" Renk soldu, granit kadar gri, sert bir yüzey bıraktı.

Dağılan sisin içinde, ölü Lazarus'un ayrıntılı bir heykeli kalmıştı; hatta kemikleri bile taşa dönüşmüştü. Heykel devrildi ve düştü, taşlaşmış bir kolu gökyüzüne doğru uzanmış, parmakları sanki çağırdığı Baba'ya uzanıyormuş gibi açılmıştı. Ve son kalıntılar Toz ve sarımsı kumlar çöktüğünde, mağara, yerinden çıkmış bir yarasanın ara sıra çırpınması, canlı bir şekilde çıtırdayan ateşin alevleri ve tozlu ve küllü bir şövalye cübbesiyle örtülmüş bir granit taş dışında, büyük ölçüde bozulmamış ve mezar benzeri haline geri döndü.

[Bölüm 10 Sonu]

Bu edebi eser yaratıldı .

d yalnızca şu amaçla ithaf edilmiştir :

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Mirası hepimizin içinde yaşamaya devam etsin —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~